

havde fremkaldt Forslag fra Ministeriets Side, hvis det mente, at der var Uendringer at gjøre i Lovene med Hensyn til et saadant beklageligt Tilfælde; det forsøgte man overfor Attentater i den af vore Nabostater, som grændser nærmest til os, det Sted, hvorfra man siger, at Conseilspresidenten har hentet forskellige Forbilleder, ligesom man siger, at hans Kollega Justitsministeren har hentet sine nærmest fra Rusland. Man gif den Gang ikke saaledes til Værks paa hint Sted, men man søgte ad lovlig Vej, gennem den lovlige Repræsentation, at opnaa saadanne Forandringer i de bestaaende Love, som man troede vare nødvendige. Hvad gjorde derimod dette Ministerium? I Stedet for at forfætte med Rigsdagen jendte den pludselig denne hjem før denne Sags Afgjørelse og udarbejdede selv Loven mod alle Grundlovens Regler. Sligt har Ministeriet intet Forbillede for i noget som helst konstitutionelt Land; der er Intet, der kan sammenlignes dermed; jeg er overbevist om, at Ministeriet vil lide forgyvnes efter et Forbillede i saa Henseende. Sagen stod derefter paa Grund af Udsættelsen paa Dagsordenen fra den 21de Oktober til den 18de December, altsaa i 2 Maaneder. Hvem var Skyld i, at det stod paa Dagsordenen i 2 Maaneder? Finantsministeren! Og den 18de December forlangte Ministeren sit Forslag tilbage. Hvem var Skyld deri Anden end han? Saaledes gif det. Det vil ses, at dette, at Ministeren gif bort i Klar fra den Fremgangsmaade, han fulgte i 1877, da han forelagde sit Provisorium samtidig med Finantsloven for det følgende Klar, og gif bort derfra først ved at sætte Betingelser for Forelæggelsen, derefter udsætte Rigsdagen og siden ved at tage sin Anmeldelse tilbage, Alt dette har ført til, som det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) har udtalt, at han i Dag, efter at Rigsdagen har været samlet i 55 Dage, endnu taler om, at han har Noget af den Slags at ville bringe frem for Folkethinget. Noget Væsentligt antager jeg ikke, at det kan være efter hele det System, hvorpaa Ministeriet staar, men jeg har villet gjøre opmærksom paa, at denne Sag fra først til sidst, for saa vidt dette formelle Spørgsmaal angaar, at Regjeringen forelægger sin saakaldte foreløbige Lov, er Fi-

nantsministerens og ikke vedkommer Thinget som saadant. — En enkelt Ytring af den ærede Minister vil jeg gjerne omtale med det Samme. Jeg har saadet den Opfattelse af Ministrenes Stilling, at hver Gang Thinget begynder at ville forhandle med dem, trække de sig tilbage. Der klages stadig over, at her ingen Forhandlinger finder Sted, og dette lyder rundt omkring i Landet, men naar saa Folkethinget forsøger derpaa, trækker Regjeringen sig tilbage. Folkethinget tog Arbejdsløshedsloven op, Ministeren mødte strax truende med Landstinget og siger: Det og det gaar Landstinget aldrig ind paa, denne gamle Lette! Og nu, da vi have forhandlet denne Sag her i flere Dage, fremstillet Grundlaget, Grundsynspunktet, fra hvilket Ministeriets Grundlovsforslag skal ses, og fra hvilket Synspunkt den Omstændighed, at han nu forelægger Sagen, skal ses, hvad har Ministeren saa havt at svare dertil? Mere og mere har han trukket sig tilbage i Debatten. En Beilagelse har jeg mærket hos den ærede Minister i Dag, og det er den, at der er en Bestemmelse i Grundloven endnu — saaledes opfatter jeg det — som generer Ministeren. Ja jeg forstaar ikke, hvorfor der overhovedet nu længer skal være nogen Bestemmelse i Grundloven, som generer dette Ministerium efter Alt, hvad der er foregaaet. Det er den sidste Bestemmelse i § 57 — den første Bestemmelse synes man at være kommen lykkelig ud over — der lyder: „For sine Ytringer paa Rigsdagen kan intet af dens Medlemmer uden Thingets Samtykke drages til Ansvar udenfor samme.“ Ministeren har ikke kunnet forsvare sig mod den Fremstilling af hans Politik i det Entelte og Hele, der her er fremsat, men naar han udtalte sig om, at der var faldet Ytringer fra forskellige Sider her i Salen, som vare strafbare udenfor Salen, saa ser jeg deri et Duffe fra Ministerens Side, gaaende ud paa: Være han havde disse Medlemmer for sin Ret udenfor Salen! Det gjælder ikke længere Grunde mod Grunde, Forhandling mod Forhandling, men Ministeriet tyer altid til sin Rettergang udenfor Salen. Nu veed jeg ikke, hvad der skulde være i Veien for, at Ministeriet ligeledes tilfidsatte den omtalte Paragraf i sin Helhed og da brugte sit Politi, sin nye Retsorden mod de Med-